

כללא דפי' משנה א בהרות שנולה בנוף הפסור ונתהוה הנף אח"כ בר חיוב. או אפילו בנולה בהרות בנוף הפסור. שלבסף ודאי יבא לירי חיוב. כגון שבר ישראל שניול ע"פ בהרות. או אפילו אם היה הנף בר חיוב אלא שנולה בו הנגע במקום הפסור. ונתהוה הפסור בר חיוב. כגון שנולה הנגע תוך קטף. ותפשט. או אפילו שנולה הנגע בנוף החיוב ובמקום חיוב. רק שהוא בר חיוב לטעם נגע אחר. וכגון שנתהוה בהרות תוך שחין סכנה או קרת. בעלי פרייה וחורו והתחילו להתפאות. ככל נוגע נגעים באילו סחורים. ולא עוד אלא אפילו נתהוה הנגע בפניית חיוב כתנן דלעיל ואח"כ נתהוה מקום פסור. ואח"כ שוב נתהוה לה שעת חיוב. אפ"ה סתור לגברי. דכל נגע צריכה שתהיה בעלת חיוב בנוף ובמקום ובכל אופן מתחלה ועד סוף כלי הפסק: **משנה ב** נגעים הנ"ל שנשתנה מראית הנגע בנף חיוב מראית שהיה לה תחלה כגון פסור. והיינו שהיה לה בנף פסור מראה חיוב. או אח"כ כשתהוה וכן חיוב לה חרה למראה חיוב אחר. בין נתחוק או דוברה השתא לבניעותה. תראה השתא בתחלה ולא דמי לרעיל [פ"ד מ"ז]. והבא שאני דיש ב' לשיבותא. שנתהוה בנף פסור. והיתה או נ"ב במראה אחרת מברשתא. להכי דיינינן לה כאלו נגע דהשתא לא היתה בעולם בתחלה. רק השתא נולדה מחדש:

משנה ג בהרות אע"פ שנגע קצת מסיפ"ו אין בה בין בתחלה בין בסוף שבוע א' אפ"ה סתור לגברי. וא"כ נכמדו לפני הבתן קודם שפסרו. נולד בו מסיפ"ו. יחליטנו. וא"כ נכמדו לפני הבתן קודם שהחליטו עביר מסיפ"ו. עבר המסיפ"ו שבו. אם קרה זה בתחלה או בסוף שבוע א'. יסביר. ואם אירע כך בסוף שבוע ב'. או לאחר הפסור. יפסורנו. וא"כ להתסדר בצפדים: **משנה ד** התולש מסיפ"ו מנגעו. או קצת מפי' שבה. או אפילו רק כוואה. לוקה. בין בנגעי אדם. נבד או בית. ואפילו עשה כן קודם שראוה הבתן. או תוך ימי הפסור או אחר החליט. או אפילו תלש המסיפ"ו שנתהוה בו לאחר הפסור. ואפילו קצת נגע סתור או בתנן או שקצת ממה שפסרה בביתו. אסור ואינו לוקה. וקבצו לכל תולש מסיפ"ו לאחר שהחליטו הבתן. שישאר בסומאנו. עד שיפדה בביתו. או עד שנתמטע הנגע מכגרים. מ"ר"ו בקצת המסיה לא מהני פרה בביתו. דלימא דיה נשאר המסיה [ואפילו כשתשוב המסיה ותתרפא. ויפחד גם עליו אפ"ה שמא]: **משנה ה** והא מאליו נשר או נתבלש המסיפ"ו או שנקצתה הנגע מעצמה סתור. ובקצת מקצת דנגע המסיה. או שקצת בולה. אף שאין לו תקנת מיעוט הנגע. נפיר ע"כ בפריחה. אבל בקצת עשה בשר חי סביבות הנגע. אינו נשאר לעולם. א"כ יש נגע בראש הערלה. אפילו נגע פסא. ואפילו המילה היא שלב"ו. אפ"ה פותר למילו. ואין אומרים הרי יבול לקיים שניהם. רימתיך עד שיתרפא. והרי כה"ג אין עשה דוחה לית. י"ל כיון דלא ברי' שיתרפא אוליין בתר השתא [כשבת דצ"א מ' ויעין מהדרין ליד ב' ומהרות פי' מיד]:

ר' עובדיה מברטנורה נגעים הפורה פרק ח תוספות יום טוב ציונים

פרק ח א הפורה מן הטמא סתור. טמא שנחלט סתור. מן הגנעים. ולאחר כך פתחה בכולו טהור: וחזרו בו ראשי אברים. אם לאחר הפריחה חזרו ונתגלו ראשי אברים בלבד טמא. דכתיב (ויקרא י"ג) וציוס הראות בו כשד חי יטמא והוא שיראו כעדשה: עד שתתמעט בהרתו מכגרים. שילך כל הנגע ולא יסתיר בו כגרים: מטוהר טמא. טהור שפרחה הלרעת בכולו כגון שהחליטו כשער לבן או במחיה

פרק ח א הפורה מן הטמא סתור. טמא שנחלט סתור. מן הגנעים. ולאחר כך פתחה בכולו טהור: וחזרו בו ראשי אברים. אם לאחר הפריחה חזרו ונתגלו ראשי אברים בלבד טמא. דכתיב (ויקרא י"ג) וציוס הראות בו כשד חי יטמא והוא שיראו כעדשה: עד שתתמעט בהרתו מכגרים. שילך כל הנגע ולא יסתיר בו כגרים: מטוהר טמא. טהור שפרחה הלרעת בכולו כגון שהחליטו כשער לבן או במחיה

פרק ח א מן הטמא סתור. טמא שנחלט וכו' טהור. דכתיב כולו הפך לבן טהור הוא. ומתוך פי' הרמב"ם ז"ל נראה דה"ל טמא שנסגר

אליהו רבא פ"ח א הפורה מ' תוספות חדשים

פ"ח א (א) כגון שהחלט בנגעו. או אפילו הי' רק טמא מוסגר. ובסוף ההסגר ראשו הכהן שפרח בכולו: (ב) ר"ל והם לאחר שפרח בכולו. חזר ונתגלה בו אפילו רק א' מכל' ראשי אברים. אע"פ שהכ"ד ראשי אברים אין מוטמאין משום מחיה [לעיל פ"ז מ"ז]. היינו רק בבהרת קטנה. אבל בבהרת גדולה. דהיינו שכולו הפך לבן. לא די שמעכב הפריחה בתחלה. אלא אפילו אחר שנטהר ע"י הפך לבן. אם לאחר הפסור חזרו בו ראשי אברים. ה"ל מוחלט. לא משום פסיון. דהיינו מדפסה ונתחלה עד סמוך לר"ב. ליתא. דכיון שהנגע התחיל מבחוץ להר"ב לכסות הגוף. אפילו פשה אח"כ עד סמוך לר"ב. לא יוחלט ע"י פסיון כזה. מדאין נגע פשה לתוכה. אלא משום מחיה מעמא אחרו שחזרו בו הר"ב דגוה"כ הוא. דבפרח בכולו אז גם הר"ב יטמאו משום מחיה וכדכתיב וציוס הראות בו כשד חי יטמא מכל מקום דל"כ מיותר לגמרי וכבר כ' ברישא דמחי' טמאה. ומה"ש אמ"ט רק כשתתגלה מהר"ב כעדש כיון מחיה בשאר מקום שבגוף. ורק בתחילת הפריחה.

פ"ח א הפורה מן הטמא. פי' הר"ב מן הטמא מוחלט. ולאו דוקא דה"ל מן ההסגר כמ"ל תו"ט ומפורש בתמני' פ"ח מ"ב הפסור מתוך הטמא או מתוך הסגר ומתני' דהכא נמי הכי משתע מדקתני עד שמתמעט כהרתו מכגרים. ובמוחלט אפי' לא נתמעט משהלכו כימתי טומאה סתור: חזרו בו ראשי איברים טמא. פי' הר"ב והוא שיראו כעדשה דברי' יוסי כן כ"כ דליתא מנהגה קטנה דס"ל ראשי אברים משום מחיה מעמאין ואין מחיה פחות מעדשה ויהיו דקאמר נאמר כאן כשד חי ונאמר הלן כשד חי מה להלן כעדשה וכו' וקשיא לי דכ"כ פ"ב הלכה ח' פריך פ"ו דאין ללמוד מנהגת קטנה שכן אין בה עד טהרה מאחר בגדולה שפוסח מן הטמא סתור וסד"ל שאין מנהגת קטנה דס"ל ראשי אברים בגדולה נגדולה. ולפי' משמע דהכא לית ר' יוסי דכתיבי אברים אינוי דאי שלא נראשי אברים ככך ילפינן לה מנחש. ואכתי קשיא דאי מנחש ה"ל דוקא כעדשה וקמ"ל הכא דאפילו פחות מעדשה כ"ל ומג"ל נכמת ראשי אברים ונמעט פחות מעדשה אישון אלא.

ד כל עמ טלסס ט :

אליהו רבא

ד בר פריחתי בשפירתי... פירוט על פירוש ר' אליהו רבא לגבי פריחת נגעים.

תוס' אנשי שם

ר"ה פרחת נקלתי... פירוט על פירוש אנשי שם לגבי פריחת נגעים.

טהורה ונהי דמ' למהני עמאיש עד שילכו לכן סימני טומאה י"ל... פירוט על פירוש ר' יוחנן לגבי סימני טומאה.

פריחה במקצתו טמא ט. פריחה בכלו טהור טז. פריחת ראשי אברים שבפריחתן טהור טמא טז. פריחת ראשי אברים שבחזירתם טמא טז. פריחת ראשי אברים שבחזירתם טמא טז.

סימני טומאה: פריחה במקצתו טמא. פריחת ראשי אברים שבפריחתן טהור טמא. פריחת ראשי אברים שבחזירתן טהור טמא.

פריחה בכלו טהור טז. פריחת ראשי אברים שבפריחתן טהור טמא טז. פריחת ראשי אברים שבחזירתם טמא טז.

פריחה בכלו טהור טז. פריחת ראשי אברים שבפריחתן טהור טמא טז. פריחת ראשי אברים שבחזירתם טמא טז.

משנה אחרונה

כאן מחיה ולא פמין... פירוט על המשנה האחרונה.

יבין תפארת ישראל

דלעיל: (בג) קמ"ל אפילו לא נשאר כעדה: (בד) קמ"ל חף שהפך מעט... פירוט על פירוש יבין לגבי תפארת ישראל.

תפארת ישראל

בנתגלו רח"ב סימא. דלמא רק למעוטי ט"ל אהא. במחב"ד אשתמוטיה... פירוט על פירוש תפארת ישראל לגבי נגעים.

בועז

בנתגלו רח"ב סימא. דלמא רק למעוטי ט"ל אהא. במחב"ד אשתמוטיה... פירוט על פירוש בועז לגבי נגעים.

ברוק. פי' שם וכו' נהפשו וכו' :

משנה אחרונה

דך קיפא בשפתו העליונה וכו' לפרושי אחי לחם טהרה ואתם טמאה דמתן היינו אפילו אתם בשפתו העליונה ובאחת מהן הכן הפסיון וסבכו. לא תימא דכנגט אחד משיבי שפסוק אחד עולה גם לו הוסי' ומדונקון ונלכין כחמת קמ"ל אפי' שנגרין באחד לדיקון כשני נגפים והיו אתם טמאה ובשפתם היו פורח מן הטמא וסבכו : חזרו בו ראשי אברים כמין בהק טבור.

ליחא . ולא חשיבא פריחה שמוו לוו לחשוביניה כנגט אחד . כיון דזימנין כשמדבק שפתיו . אינו נראה . וכי הדר פרח מן הטוהרה לחוך . ליהוי כמו פורח מן הטוהר . וטמא קמ"ל . דפריחה שבינתים חשיבא חבור . אפי' דזימנין לא מתחילא . וה"ל פורח מן הטמא וסבכו . עכ"ל . ויחא טובא לדידיה דהשתא בשפתו העליונה וכו' . קאי ספיר ארישא דחקתי שתי בהרות וכו' [אגס יחא לדידיה . לישא דלע"פ סו' . אבל ק"ק לי דלמה יגרע בגר'י' כאשר . דהא כחשתי לעיל בשמו דשמוחזרים אמרינן כאילו טלו טמאה . ועל כרחו לריבין לומר . דסברתו דה"א שריך שהפריחה תהיה נראית] : פרחא בכולו אבל לא בצוקה

טוהר (א) . פרחא בכולו אבל לא בבוהק (ב) . עיניו . כשמדבקן נראית גרמים שלם : טמא (ג) . חזרו בו ראשי אברים כמין ברוהק (ד) . שחור (ה) . פרחא בכולו אבל לא בצוקה טמא . בת"כ וכסתה הנרעת . ולא הבהק . שהייתי אומר הואיל והוא סימן טהרה בסוף תהא סימן טהרה בתחלה . ת"ל וכסתה הנרעת ולא הבהק . הר"ש . ועיין לשון מהר"ם דלקמן : חזרו בו ראשי אברים כמין בהק טוהר . מדלא יהיב שעורא כמה . ש"מ אפילו כעדשה . ואפילו עובא חזרו ועשו בהק טוהר . דאינה מעכבת את הפריחה לבסוף כלל . דדיקו לבסוף כמו ד' מראות . וכן פרחא בכולו . אבל בהק דרישא . לא יהיב שעורא . דאפילו פחות מכעדשה מעכב את הפריחה בתחלה לכ"ע . ומ"מ אלטרין לפרושי בסופא ומכ"א בהק פחות מכעדשה סימן טמאה בתחלה . כי היכי דלא נטעי לזימיר דוקא כעדשה וסבכו : חזרו בו ראשי אברים כמין בהק טבור .

ומדונקון ונלכין כחמת קמ"ל אפי' שנגרין באחד לדיקון כשני נגפים והיו אתם טמאה ובשפתם היו פורח מן הטמא וסבכו : חזרו בו ראשי אברים כמין בהק טבור .

ועל"ד שריך הגסה להנה ורין להיות מדביקן: אבל לא בבוהק. פי' רש"י ז"ל כ"ג ה' ה' דף י"ט בהק לשון לזון שרעה בלגים בחורים שפוח לבנות מאוד בפניהם ע"כ: חזרו בו ראשי אברים כמין בהק טוהר. פי' הרמב"ם ז"ל שאמר וביום הראות בו נשר חי יטמא לא מקום לכן ואמר

מלאכת שלמה

יהעלה או כי ישוב הכשר החי ונהפך לזבן ולא אמר ונהפך לזרעת כמו שאמר תחלה וכסתה הנרעת הגה יחזר מכל זה שאלו פריחה הנרעת לא יטור ונאמר בו טלו הפך לכן עד שיחזור מקום הכסה לזרעת ואלו הראות נשר חי אחר זה לא יטמא בו עד שיחזור ממנו הלזבן לגמרי שאפילו הבהק לא יטמא

י כ י נ

נראין כנגט א' : נא) אפילו התחיל הפריחה מהטוהרה . ורבותא קמ"ל בהך צבא . דלא מציעיא ברישא שפרח מול"ו תחלה . אפי' התחיל הפריחה שמו"ו מהטוהרה . עכ"פ היכף כשהגיע הפריחה שמו"ו להטוהרה . י"ל דסקע כח הטוהרה . וכשפרח אח"כ בטולה הו"ל כפרח מהטמאה אלא אפילו בהק . דרק כשמדובקין ז"ל נראין כא' אבל באמת הן מופרשין זמ"ו הפרש רב . וא"א לומר שנתבטלה הטוהרה בטמאה קודם שפרח טלו . אפי' מדע"פ נראין כנגט א' אם פרח אח"כ בטלו . אפילו התחיל הפריחה מהטוהרה מחשב כאילו פרח מהטמאה (י) : נב) סב"ו לו נגע קטנה והוסגר על ידה . ובסוף הסגר מלא שפרח בטלו רק שנשאר בהק או שהחלט בנגע ע"י סיט"ו ואח"כ פרח בטלו רק שנשאר בהק ובוסק היינו כהם שלמטה מד' מראות . שאין דינו כבהרת : נג) דלע"ג דבוהק אמ"ט משום מהיז (כפ"ז סימן י"ז) עכ"פ מעכב הוא את הפריחה בתחלה . ולהכי אם מתוך הסגר פשה הרי הוא טמא משום פסיון . ואם מתוך החלט פרח לא מחשב פריחה לטוהר . אבל אי"ל דמייירי כהא צבא בתחלה פרח בטלו חוץ מצוקה . או שפרח ק' אחר שנפטר בנגע קטנה . ליתא דא"כ אפילו יהי' דית כפרח בטלו ממס . אפי' אם בתחלה לריך הסגר צ' שבועות . ואם לאחר הפטור הו"ל פרח מהך הטוהרה ויחלט : נד) שפרח בטלו וטיהרו הכהן . ואח"כ חזרו בו ראשי

נראין כנגט א' : נא) אפילו התחיל הפריחה מהטוהרה . ורבותא קמ"ל בהך צבא . דלא מציעיא ברישא שפרח מול"ו תחלה . אפי' התחיל הפריחה שמו"ו מהטוהרה . עכ"פ היכף כשהגיע הפריחה שמו"ו להטוהרה . י"ל דסקע כח הטוהרה . וכשפרח אח"כ בטולה הו"ל כפרח מהטמאה אלא אפילו בהק . דרק כשמדובקין ז"ל נראין כא' אבל באמת הן מופרשין זמ"ו הפרש רב . וא"א לומר שנתבטלה הטוהרה בטמאה קודם שפרח טלו . אפי' מדע"פ נראין כנגט א' אם פרח אח"כ בטלו . אפילו התחיל הפריחה מהטוהרה מחשב כאילו פרח מהטמאה (י) : נב) סב"ו לו נגע קטנה והוסגר על ידה . ובסוף הסגר מלא שפרח בטלו רק שנשאר בהק או שהחלט בנגע ע"י סיט"ו ואח"כ פרח בטלו רק שנשאר בהק ובוסק היינו כהם שלמטה מד' מראות . שאין דינו כבהרת : נג) דלע"ג דבוהק אמ"ט משום מהיז (כפ"ז סימן י"ז) עכ"פ מעכב הוא את הפריחה בתחלה . ולהכי אם מתוך הסגר פשה הרי הוא טמא משום פסיון . ואם מתוך החלט פרח לא מחשב פריחה לטוהר . אבל אי"ל דמייירי כהא צבא בתחלה פרח בטלו חוץ מצוקה . או שפרח ק' אחר שנפטר בנגע קטנה . ליתא דא"כ אפילו יהי' דית כפרח בטלו ממס . אפי' אם בתחלה לריך הסגר צ' שבועות . ואם לאחר הפטור הו"ל פרח מהך הטוהרה ויחלט : נד) שפרח בטלו וטיהרו הכהן . ואח"כ חזרו בו ראשי

לפמ"ש נגפים לעיל סימן מ"ו . דלרמב"ם כל נגע טהרה שנאדם מחלט חשבינן לה כליחא א"כ אפילו היו ב' נגעים מופרדים . עד שפרח בטלוהו על שיהיו כאחת . ג"כ חשבינן כפרח מהטמאה . והא דנקט ברישא פרח מול"ו . היינו רק לרבותא . מרמז"א דמדתחברו ע"י חוץ הפסיון פתלה טמאה בטוהר קמ"ל . א"כ לפ"ו מיושב ספיר מלת אפי"ס שבצבא זו . דמדסד"א דדוקא במחזרים יחד בחום הפסיון . לא התבטל טמאה בטוהרה . להכי קאמר הכא אפי"ס שמדובקים יחד זכ"ו וכן נראין כנגט א' . אפי"ס אמ"ט . וסבור . ולפיכך כשפרח אח"כ בטלו סד"א דהו"ל ודאי לענין פריחה בטלו כאילו בטלה טמאה בטוהרה . קמ"ל . אכנבם לר"ש והר"ב מייירי הך צבא שיש חיי גרים כאן וחיי גרים כאן . ועי' כשהן מדובקין נראין כנגט א' . והתמודדו דברי רתוב"ט שכתב שלח"ט והר"ב אין מלת אפי"ס מדוייק ורק למר"ם מדוייק . ובמחבר"ד הדבר הוא ממש מהיכף להיפך . והגם רתוב"ט הוסיף בדברי הר"ש והר"ב דמייירי שאח"כ פשה בטלו . ולפי דבריו מלת סבור דקאמר תנא . היינו דהפריחה סבור . וא"כ לפ"ו באמת יקשה מלת אפי"ס שמדובקין . והן אמת כי מוכרחים אמתו להורות צוה לרבות"ם דגם צבא זו מייירי בפרח בטלו . דלכ"כ לא יהיה שייכות בצבא זו לא למעלה ולא למטה . דטלוהו בפרח בטלוהו מייירי אבל איננו קשה למעט דברי רבנו צמ"ט דטוהר דקאמר מחיי אפריחה קאי וחיי תנא בלח תנא . דהרי אכתי לא שמעינן בשום דוכחה במיילתין דח"ג בלבר א' . וחיי גרים בלבר השני הסמוך לו שמלטרפין . והיכך שנק תנא מלאשמעינן הך דינא הכא . כאילו הוא מלתא דפיטא . ונקט שפי דין של הפורה בטלו על נגע מורפת כזו כאילו זהו מלתא חדתא שהפורה מהטמא . סבור אתמיה . וגם בל"ו במחבר"ר . הך דינא קשה מאוד להולמו . דנימא דח"ג וח"ג שב"ב אברים סמוכים וכ"ש צב' אצבעת שיש אור רב מוסיק בין הביניים . ואפי"ס יטרוס לכגרים . והרי לקמן [פי"א מ"א] בחמת וזוהריל דנראין כדרבן . פי' רבותיו כולם דאם נגע בין השלשין מחשב ביה"ט וטוהר . ולא פי' לחומרא דאם נגע על קצוות השלשין למעלה מלטרף לכגרים . ש"מ דבאמת אמ"ט . וא"כ מה החם שרובא דרובא השלשין מוחין רופין וא"י אפי"ס אין נגע שעל גביהם מלטרף מכ"ס הכא שב' השפחות וב' הריסין . וב' האצבעות רובן פעמים עמדים מרוחקים מהדרי . מכ"ס שלא ילטרף ח"ג שצוה לח"ג שצוה . ואפי"ס לדבריו שם דנגע שבראשי שגות מלטרף אפי"ס יש לחלק בין החם להכא ובלאמרו . ואדרבה ל"מ היה ל"ל דהא דלמרי' לעיל [פ"ו מ"ח] ואין מלטרפין בנגעים . גם אקמפיס קאי . דכשיש ח"ג מזה וז"ל מזה והקמט ביניהן אמ"ט . וא"כ מכ"ס ח"ג וח"ג שב"ב אצבעות שאמ"ט . לפיכך מחבר שפי לומר דלר"ם מלת טוהר אנגע זו המלטרפת קאי וקמ"ל דלמ"ט וטוהר . וממילא שמעינן דבפרח אח"כ בטלו אין לפרושי . ויהיה לפ"ו מלת אפי"ס דבמתני' מדוייק שפיר . ואפי"ס דחיקא לן מלתא טובא לאיקמא למתני' כרבינו הר"ש . דח"ג וח"ג ועיין לירוף מאן דבר שמייה במתני' . ודרב"ב"ם בפרושי' כאן לוקי למתני' דליירי בטלוהו הפך לכן . ושאר הריוח שבין צ' השפחות . או שבין צ' האצבעות וכו' שלא התפשטה לשם הנגע . וקאמר תנא אפי"ס שרק כשמדובקין ז"ל נראין כנגט א' . ישמחרחקין זמ"ו

נראין כנגט א' : נא) אפילו התחיל הפריחה מהטוהרה . ורבותא קמ"ל בהך צבא . דלא מציעיא ברישא שפרח מול"ו תחלה . אפי' התחיל הפריחה שמו"ו מהטוהרה . עכ"פ היכף כשהגיע הפריחה שמו"ו להטוהרה . י"ל דסקע כח הטוהרה . וכשפרח אח"כ בטולה הו"ל כפרח מהטמאה אלא אפילו בהק . דרק כשמדובקין ז"ל נראין כא' אבל באמת הן מופרשין זמ"ו הפרש רב . וא"א לומר שנתבטלה הטוהרה בטמאה קודם שפרח טלו . אפי' מדע"פ נראין כנגט א' אם פרח אח"כ בטלו . אפילו התחיל הפריחה מהטוהרה מחשב כאילו פרח מהטמאה (י) : נב) סב"ו לו נגע קטנה והוסגר על ידה . ובסוף הסגר מלא שפרח בטלו רק שנשאר בהק או שהחלט בנגע ע"י סיט"ו ואח"כ פרח בטלו רק שנשאר בהק ובוסק היינו כהם שלמטה מד' מראות . שאין דינו כבהרת : נג) דלע"ג דבוהק אמ"ט משום מהיז (כפ"ז סימן י"ז) עכ"פ מעכב הוא את הפריחה בתחלה . ולהכי אם מתוך הסגר פשה הרי הוא טמא משום פסיון . ואם מתוך החלט פרח לא מחשב פריחה לטוהר . אבל אי"ל דמייירי כהא צבא בתחלה פרח בטלו חוץ מצוקה . או שפרח ק' אחר שנפטר בנגע קטנה . ליתא דא"כ אפילו יהי' דית כפרח בטלו ממס . אפי' אם בתחלה לריך הסגר צ' שבועות . ואם לאחר הפטור הו"ל פרח מהך הטוהרה ויחלט : נד) שפרח בטלו וטיהרו הכהן . ואח"כ חזרו בו ראשי

ז הבא. מ"ו ע"פ ס"א

חלופי גרסאות
ז בולו נמיש בבולו.

תוספות חדשים

[תי"ט ד"ה] חזרו וכו'
בתי"ט. מ"ו לא ק"ל
כוותם אלא כעדה ענין
כמיש הר"ב ב"ט וכו'
התי"ט ע"פ נשם הכתובים:

אלוהו רבא

וחב"א בוק פחות
מכעדה. או בוק אפי'
כעדה או מחיה פחות
מכעדה. סימן טומאה
בתלה ואין סימן טומאה
בסוף. ומורה ר"מ בדיק
שאינו סימן טומאה אלא
בתלה ולא בסוף ולא בחיך
אלא על פחות מכעדה. ר"מ
כבר מחיה פחות מכעדה
אפי' בסוף כמורה בתורה
מה ביק שאינו טהור ממש
מחיה נגע בפריחה משכח
בתלה אף מחיה פחות
מכעדה אפי' שאינו טהור
נגע ממש מחיה מעכב
בפריחה אפי' בסוף. ובין
כבר מחיה פחות מכעדה
בתלה כמורה בתורה ומעכב
בסוף כמורה בתורה ואינו
סימן טומאה. ובתוספתא
היא כמה חזקה ראשי
אברים רמיח לל טהור. ר"מ
י"ו אומר כעדה. אפי' מ
וכי משום מחיה פחות
והלא אין מחיה טהור
בראשי אברים אלא זריח
מלך הוא ואפי' בגל הוא
אפי' י"ו וכי משום ראשי
אברים מעכב והלא אם
חורה למעשה טהור ועוד
נאמר כאן בשר חי ונהלן
נאמר בשר חי מה בשר חי
האומר להלן כעדה אף
בשר חי האומר כאן כעדה:
ז הג' הבא כולו לן
ישיב נולד לו מחיה או טהור
לן טהור לא נולד לו לא
זה

תוספות אנשי שם

ד"ה וחב"א ט' ומשום
בתלה דדוקא פחות
מכעדה. הלן אינו
מושב בתלה כיש הוא
מעכב אם הוא כעדה
או יורד אלא ביק ומשום
בתלה דוקא הוא נקטני
פחות מכעדה כמות דהוי
לכחותא ע"פ. (ב"ד):

משנה אחרונה

בדוקא פחות מכעדה.
וכ"כ בשר חי
פחות מכעדה סימן
טומאה בתלה. והראש"ד
נורס ופחות מכעדה
בולו והיונו נמי כדפי'
דלו או מני בין ביק ובין
בשר חי פחות מכעדה.
והראש"ד חולק בזה
כמש"ל מ"ד דפחות
מכעדה בתלה נמי אינו
מעכב וטוב מפני ביק
ופחות מכעדה טהור
שניה יחד ובין שניהם
כעדה:

מהור. וה"ה בשאר הגוף. לאט"ג דבסק מעכב את הפריחה
בתלה. אינו מעכב בסוף. ואגב סיפא דבעי למתני ראשי אברים.
תנא הכא ראשי אברים. ובסיפא נקט ראשי אברים להודיעך כחו
דר' מאיר. דאפי' בראשי אברים שנתגלו פחות מכעדה ונעשו
בהק. מטמא ר"מ וכל שכן בשאר
הגוף. ודך רישא דחזרו בו ראשי
אברים כמין בהק טהור. כדבין אחיה
ולא כר"מ. ורבין דמשהי. לאו דוקא
פחות מכעדה דאפי' טובא נמי טהור.
דבהק בסוף אינו מעכב. והלכה
כחכמים: ז הבא (ט) כולו לן. מתחלה

בא כלו מטמה בנגע: יפגיר. כדן צהרת כגרים שמה יולד לו
שער
(ט) ז"ה ב"ט

ומשום בתלה דדוקא פחות מכעדה. הוא דנקטי במלתיהו פחות מכעדה.
נדחק בך. כי מתפרש יפה בלא דומק. דהא לא קאמר. ואין פחות מכעדה סימן טומאה בסוף.
מכעדה סימן טומאה בתלה. ואין בהק סי' טומאה בסוף כלל וכלל. ואפי' טובא כדפריש
ברישא חזרו ראשי אברים כמין בהק טהור. ואפי' טובא. ואיכא למיזר נמי דליידי נמי בלא בהק.
כמו שהוא סימן טומאה בתלה. ומכמים דהכא הוא ר' יוסי דפליג אר' מאיר בת"כ בגלוי אברים בלא בהק פחות מכעדה דלן מעכב

מלאכת שלמה

זוה הבשר החי: חזרו בו ראשי אברים פחות מבערשה. ר"ל כי
כאשר היה בשר חי כעדה ופחות מכעדה מו העדה בהק ר"מ אומר מאחר
שהבשר החי אינו כולו בהק אבל אשר בו מן הבהק פחות מכעדה וכל
פחות מכעדה לא יתחבר אליו הנה הוא טהור זה המאמר אמר אותו ר"מ
לדברי ר' יוסי אשר יאמר כי כאשר יראה בשר חי בראשי אברים לא יטמא
עד שיהיה כעדה וא"ל ר"מ לפי דעת זה ואפי' היה קצת העדה שהיא בהק
טהור אמנם א"ל ר"מ הנה יאמר ששער חי כאשר יראה כאשר נהק כולו לן
הנה הוא טהור כלל טהור כמו שנתבאר בספרא). הגדרה אמר המלקט ע"ן
וכח"כ שאלו פריחת הנרעת בגופו כאשר כללוהו
טולו זולת פחות מכעדה בשר וישלם שלימות
השיער כעדה בהק הנה הוא טהור בטומאתו.
דברי ר"מ ל' יוסי והדברי ר'

דומיא דמחיה. מהר"ם: מהור. בת"כ בשר חי. בשר חי החזר
טמא. ואין בהק החזר טמא. והלא דין הוא. בהק מעכב. ומחיה
מעכבת. מה מחיה חוזרת ומטמאה. אף בהק יחזור ויטמא. ת"ל
בשר חי בשר חי החזר טמא. ואין בהק החזר טמא. הר"ם:

חזרו בו ראשי אברים ונתגלו פחות
מכעדה ר"מ מטמא. כ"ל מדלא קאמר
בהדיא בהק. ש"מ דכלל ענין קאמר.
בין שנתגלו ונעשו בהק. בין שנעשו
בשר חי לגמרי ר"מ מטמא. והכי אמר
ר"מ בהדיא בת"כ. מהר"ם: וחכמים
אומרים בהק פחות מכעדה סימן

טומאה בתלה. ואין סימן טומאה בסוף. וכתב הר"ב דרבין
מטמיה אפילו טובא נמי. דבהק בסוף אינו מעכב וכן כתב הר"ם.
הוא דנקטי במלתיהו פחות מכעדה. וכן מהר"ם בתחלה. ואח"כ חזר בו. וכתב דבתם
אלא לא קאמר. ואין פחות מכעדה סימן טומאה בסוף. אלא סתמא קתני וא"כ ה"ק בהק פחות
מכעדה סימן טומאה בתלה. ואין בהק סי' טומאה בסוף כלל וכלל. ואפי' טובא כדפריש
ברישא חזרו ראשי אברים כמין בהק טהור. ואפי' טובא. ואיכא למיזר נמי דליידי נמי בלא בהק.
כמו שהוא סימן טומאה בתלה. ומכמים דהכא הוא ר' יוסי דפליג אר' מאיר בת"כ בגלוי אברים בלא בהק פחות מכעדה דלן מעכב

ואומר כעדה בכלו בשר חי תהש לאמרו והנה
כסחה הנרעת וזה בהק כמו שקדם אמנם כאשר
כללה הנרעת וטהור ונתגלה ממנו בשר חי כעדה
וממנו קצת זאת העדה בהק הנה אינו סימן
טומאה ולא נחשוב אותה כולה בשר חי עד שיהא
בשר חי זולת הבהק כעדה כמו שהשערנו
עכ"ל ז"ל והראש"ד ז"ל בהשנות פ"ו דהלכות
טומאת נרעם נרים והכמים אומרים בהק ופחות מכעדה וכו' בוי"ו
ואפשר דהראש"ד ז"ל גרס נמי הכי לפי שיטתו כמו שכתב שם מהר"ק
ז"ל ע"ש: ז כתב הר"י יהוסף ז"ל בס"א גרסו' גם כן כל פריחת ראשי
אברים וכו' כל המשנה כדלעיל ע"כ. הבא בבולו לן וכו'. כן
מא"ה

תפארת יבין

ובמקום החזרה ה' שם בהק: (גה) וק' למה נקט הכא תרהו. בהק
שבראשי [אברים] הרי גם בהק לבד החזר אינו מעכב וטהור. וכדדרשין
בה"כ [שהיה הר"ג וחיו"ט] ובהרלות בו בשר חי וטמא ולא בהרלות בו בהק.
וב"ל דה"ט דהרי על כרחך הכא מיירי בשעיכבו ר"כ בתחלת הפריחה
דל"כ גם הם לבד בלי בהק אין מעכבין בסוף לפיכך אי הוה נקט בהק
לחוד סד"ה דדוקא בהק בשאר עור הבשר אינו מעכב בסוף. אבל בהק
ברא"כ. כיון דרא"כ חמורי טכמים בהק כעדה ברא"כ מעכבין בתלה
כמכמים פ"ו מהר"ג ה"ו להכי יעכבו גם בסוף. קמ"ל דע"כ שטכב בתלה
אפילו הכי מדאיכא תרהו לטיבותא בהק ברא"כ בסוף אין מעכבין
וטהור (י"א): (גו) דהו"ל נמי ב' לטיבותא: (גו) דלא דמי לבהק ברא"כ
דמורה ר"מ דאינו מעכב בסוף. ד"ל בהק קיל מפחות מכעדה. דבהק
מז"ע אינו מטמא כבשרת. משא"כ פחות מכעדה רק מלך שיעורו אמ"ט
דע"כ עור הבשר הוא. וראוי להטמא כבשרת כאשר עור הבשר. ולפיכך
ס"ל לר"מ דכיון דהק פחות מכעדה ברא"כ עיכב בתחלה הפריחה.
להכי מעכב גם בסוף: (גח) בתחילת הפריחה בין א' מן לבד בין
שניהן יחד מעכבין הפריחה: (גח) דכמו כן בסוף בין א' מן בין שניהן
יחד אין מעכבין הפריחה. ותמוה דעטנו חייטין והדו לו בשערין.
דר"מ קאמר דיו ברא"כ פחות מכעדה דמעכב. ורבין השיבו לו
ה"ה היא עיקר. דגרס במשנתיו בהק ופחות מכעדה. וא"כ ה"ק רבין לר"מ. הרי בהק ופחות מכעדה דיון טהור. דשניהן סיט"ו בתחלה
ואין סיט"ו בסוף. וא"כ כמו דמדיח לן בזהוהק ברא"כ בסוף שאין מעכבין. ה"נ בפחות מכעדה ברא"כ בסוף אף שטכב בתלה אינו
מעכב בסוף דהרי בשמיהן ים ב' לטיבותא (י"ב). ולפי"ן נ' תלוקים ים בחזרה. עור הבשר. בהק. ראשי אברים. בתחלה
כל השלשה אפילו בפחות מכעדה מעכב. דכפרה בטולה חוץ מפחות מכעדה בלי מאלו הג'. לא מקרי פרח בטולה. אבל בסוף יש חילוק.
(א) דבש"ר דבשר דדוקא כעדה מעכב. (ב) דבהק אפילו כעדה אינו מעכב. אפי' עכב מתחלה הפריחה. (ג) ג' ראשי אברים. אפילו
לרין בסוף תרהו לריעותא. שיה' כעדה. ושכבר עיכב שם בתחילת הפריחה אבל בחזרה לריעותא אינו מעכב. ר"ל בפחות מכעדה. אפילו
בעיכב בתחלה. או כעדה בסוף ולא עיכב בתחלה. אין מעכב בסוף. וכ"כ בהק ברא"כ אע"ג דבתחלה עיכב. אפי"ה בסוף אינו מעכב
הפריחה. והיינו נמי מדא"ל תרהו לטיבותא [ע"י] ה"סג לעיל פ"ו מ"י. ופי"ה ודוק: (ס) ר"ל הבא בתחלה לפני סקן: (סא) ב' שיערות ככל
בהם

שער לבן יחליט בני"ט
שער לבן וסימני טומאה
יחליט. שחיתים ג' ו' ז'
רש"י ב"ב פ"ג

תוספות חדשים

מגנה ו' [ב"ר"ב ר"ה]
ובולן וכו' מתוך הסגר
וטבור. והע"ג פורה מן
הטמא. כשחזרו בו ראשי
אברים טמא. הכא טבור
הדרש כ"ג מקדש.
[ה"א"ט:]

אליהו רבא

מחיה ולא שער לבן טבור
נילד לו שער לבן יחליט
השחירו שחיה או אמת
מתן הקצורו' עד והבנה
טבור. וברישא אשמיטין
סימני טומאה שלו ואם לא
נולד טבור והדר למאי דפתח
נולד לו שער לבן יחליט
שאמרתו כך נולד לו שער
לבן טמא אם השחירו שחיה
זכו טבור ובולן שחזרו בו'
הרי אלו כמות שהיו. בין
דפטריתון לא עזרו טמא
דלא יקיפי פריה כלל אלא
בהרת גדולה הלקח אין בו
דין ראשי אברים והרי אלו
כמות שהיו בין להסגיר בין
לחליט בין לפטור:

משנה אחרונה

ז' חרי אלו כמות שהיו.
פ"י טמא היה טמא בין
מוחלט ובין מוסגר קודם
המורה. הכי הוא
בעומתו אחר המורה
ואם היה פטור סגרו
סימני טומאה קודם
המורה אין המורה
מטמאתו והר"ב משפיע
המורה כמות שהיו טמא
לפטור וכו' א"כ. ממש
משום דשיקר המידות
הוא זה דאין המורה
גורמת טומאה כמו בני
פריה לפי. להחם
שהמורה מן הפריה
המורה העומתו. והכא
כיון שאין הטמא המוחלט
פריה אין המורה
מטמאתו. ומ"ס הר"ב
שכח הוסגר ויחיי' ראשי
אברים שטמא ראשון
פטור. כלומר מהחלט
לאפוקי גבי פריה דממא
מחלט זה טבור מהחלט
אבל טמא מוסגר כמו
שחיה כך ג"ל בטומא.
וכמה חלונת תוי"ט.
ולפינו טומאה לא לרי' **נתיב**
למחיה כמות שהיו
דפשיחא היכן מצינו
המורה העומתה:

הפריה בסוף ולהכי לא קתני ואין זהק סימן טומאה בסוף. אלא
סהמא ואין סימן טומאה כו'. משום דכתרי גוויי זיירי. כלל
זהק אין סימן טומאה פחות מבעדשה. הא כבעדשה הוי סימן
טומאה בסוף בגלוי ראשי אברים. ובעדשה אין סימן טומאה כלל
בסוף בגלוי ראשי אברים. ואפי' טובא.

והשתא ניתא דקיימא אר"מ. דזיירי
נמי בתרתי בדפרישות. ופליגי עליה
בתיורייהו ע"כ: ז' נולד כו' עד המטה
ומחית המטה והבנה. מן הדיו ה"ל
להיות כזמן בספרים טבור. אמנם
אין לריך דכסיפא במסקנא מפרש לה.
כמו שאפרש. וה"ק טלד לו שער לבן
יחליט. ואם לאחר שהחליטו השחירו
השערות וכו'. ונולד טוב מחיה או
חזרו השערות לבטא למקומן שחזרו
וגחלטו. או שבאו אחרות טמא. לא
נולד טוב מחיה או שער לבן. לאחר

שהלכו שערות לבטא הראשונות. טבור לגמרי. ואחא לאשמיטין
דדין בהרת גדולה שפריה תחלה בכל גופו. כדין בהרת קטנה
בגרים. כשם שבהרת קטנה יסגיר. ואם נולד לה שער לבן או
מחיה יחליט. ה"ג בהרת גדולה. וכשהלכו להם סימני טומאה

[גבי בהרת קטנה] לא אמרינן יחזור להסגרו. אלא טבור גמור. ה"ג בהרת גדולה. מהר"ס: נולד לו שער לבן יחליט. לשון הר"ב.
ואם לא בואו לו סימני טומאה יפטור וכן ל' הר"ס. ומשום דשער לבן דקתני. ודלוי דלאו דוקא. דה"ה למחיה. וכן העתיק הרמב"ם
בפ"ז מהג"ל [ה"כ ז]. נולד לו שער לבן או מחיה. ע"כ. וכדתנן בהדיא בסיפא. והתם מייחיי הר"ס ת"כ. באדם להביא את
הבא טולו לבן שחיה מחיה מטמאתו והלא דין הוא וכו'. וכולן שחזרו בהן ראשי אברים וכו'. הא כבר תנן לעיל בה"ג בהרת קטנה.
והדר קתני ליה הכא בהרת גדולה. מהר"ס. [וקשיא לי דהא התם קתני טמאים. ואילו הכא קתני כמות שהיו ולאמרינן למחיה הכי
משום דהכא כי נהגלו מתוך הפטור. וטבורים כמות שהיו הכל לטומאה. כמו שאכתוב בס"ל לקמן. ולהר"ב והר"ס. ודלוי דהכא לריכא.
אף בהרת גדולה. ולדידיה ניתא שהוא מפרש כמות שהיו הכל לטומאה. ודלוי דהכא לריכא.
דלדבריה קמ"ל. דאין דין חזרתו דראשי אברים בהרת גדולה שיה כלל לחזרתן בהרת קטנה. כמ"ס בסמוך בס"ד]: [דחרי אלו כמו
שהיו. כתב הר"ב וטבורים. דלא תשיבי מחיה כילד כו'. והוסגר שני שבועות כו'. ואם בסוף שבוע ראשון כו'. וכו' הר"ס בפי'
הב"ה]

מחאתי מוגה וגם ס"ר יוסף ז"ל הגי' קן. וכן הוא בת"כ פרשה ג' דפרשת

שער לבן או מחיה (*). דאין פריה מטהרת בתחלה: נולד לו שער
לבן: בסוף שבוע ראשון. או בסוף שבוע שני יחליט. ואם לא
באו סימני טומאה. יפטור: השחירו שתיהן. כל הני דחשיב
סימני טמאה ניכחו. ומפורשים הם לעיל בסוף פ"ק: נולד לו

מחיה או שער לבן. אם לאחר שבאו
סימני טמאה הללו נולד לו מחיה או
שער לבן טמא. ואם לאו טמא: ובולן
שחזרו בהם ראשי אברים. הכא
טולו לבן בתחלה. בין שהזקק להסגיר
בין להחליט בין לפטור. אם חזרו
וגחלו ראשי אברים שלהן הרי הן כמו
שהיו. וטבורים. דלא תשיבי מחיה.
כילד הבא טולו לבן מתחלה. והוסגר
שני שבועות ולא נולדו בו סימני טומאה
אברים. היינו חזרו בו ראשי אברים מתוך
הפטור וטבור. ואם החליטו בשער לבן

והשחירו השערות. ואח"כ נהגלו ראשי אברים. היינו חזרו בו ראשי
אברים מתוך החלט וטבור. ואם בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני
נהגלו ראשי אברים היינו חזרו בו ראשי אברים מתוך הסגר וטבור
קד

ה"ג בהרת גדולה. מהר"ס: נולד לו שער לבן יחליט. לשון הר"ב.
ואם לא בואו לו סימני טומאה יפטור וכן ל' הר"ס. ומשום דשער לבן דקתני. ודלוי דלאו דוקא. דה"ה למחיה. וכן העתיק הרמב"ם
בפ"ז מהג"ל [ה"כ ז]. נולד לו שער לבן או מחיה. ע"כ. וכדתנן בהדיא בסיפא. והתם מייחיי הר"ס ת"כ. באדם להביא את
הבא טולו לבן שחיה מחיה מטמאתו והלא דין הוא וכו'. וכולן שחזרו בהן ראשי אברים וכו'. הא כבר תנן לעיל בה"ג בהרת קטנה.
והדר קתני ליה הכא בהרת גדולה. מהר"ס. [וקשיא לי דהא התם קתני טמאים. ואילו הכא קתני כמות שהיו ולאמרינן למחיה הכי
משום דהכא כי נהגלו מתוך הפטור. וטבורים כמות שהיו הכל לטומאה. כמו שאכתוב בס"ל לקמן. ולהר"ב והר"ס. ודלוי דהכא לריכא.
אף בהרת גדולה. ולדידיה ניתא שהוא מפרש כמות שהיו הכל לטומאה. ודלוי דהכא לריכא.
דלדבריה קמ"ל. דאין דין חזרתו דראשי אברים בהרת גדולה שיה כלל לחזרתן בהרת קטנה. כמ"ס בסמוך בס"ד]: [דחרי אלו כמו
שהיו. כתב הר"ב וטבורים. דלא תשיבי מחיה כילד כו'. והוסגר שני שבועות כו'. ואם בסוף שבוע ראשון כו'. וכו' הר"ס בפי'
הב"ה]

מחאתי מוגה וגם ס"ר יוסף ז"ל הגי' קן. וכן הוא בת"כ פרשה ג' דפרשת

תפארת ישראל בועז

פחות מבעדשה מיירי. דאפי' ג' לפיכך נג' לשיטתא משמא בסוף. וכ"כ דלפני
ברישא. בבבב' ג"כ. מדלוי רק ב' לשיטתא. ורבנן בסיפא נמי ג' **נתיב**
לשיטתא מיירי. רק ר"מ לא הוכיר בהק. ורבנן לא הוכירו בדברייהן ר"ב.
ואולם כל אשר עינים לו בעיני יראה כמה קושיא ודקדוקים יתשוררו לנו
ע"י פ"י זה במשמעו שלפנינו לא נאריך בהם. ומגבד זה דחיקא לנו נמי
טובא. דמי סני ליה לר"מ מלת בהק. ולרבנן מלת ראשי אברים מלמתי:
(ג') ולפיכך ג' חלוקים יש בש"ל שאב בפרה כבולו. (ה) בהיה ש"ל בהרת
קטנה ומטמא. ואח"כ פרח כבולו. אף שהש"ל שאב במקומו. לכ"ע טבור
[כלעיל מ"ג]. (ב) ובבא בתחלה הפך לבן. בין שהביאו עמו הש"ל מיד.
או שגולדו לו בסוף הסגר א' או ב'. או שגולדו לו אחר שפטורו מדטמא
בעיני ג' שבועות. לכ"ע טמא. דלדין נגמרי כבהרת קטנה. (ג) ובבהק טולו

לבן
ואח"כ נולד לו וכו': (ע) אע"ג דכל ש"ל שגולד אחר שנטבר בפריה
י"ל התם מיירי בשפריה מתוך הטומאה
דלא משום הפיכה נטבר רק מדעברו הש"ל
טולו לו בסוף שבוע א'. והרי אפי' לא הי' טלדים לו הש"ל
הי' מחויב להסגר עוד שבוע א'. וכי משום שגולדו לו ש"ל והחלטו ואח"כ עבר הש"ל.
דכיון שהחלטו בימי בני. עבר חיובו דמתיקרא. ולפיכך כשעבר הסימ' נפטור לגמרי. והך משנה הוה ממש דוגמת משנה ה' בפרק א'. רק
קמ"ל הבא. דבהרת גדולה. דהיינו פרח כבולו בתחלה. דיע כבהרת קטנה התם. שהיתה תחלה רק על מקלט גופו. וכשם בהרת קטנה
ההיא יסגיר שבוע א' או ב'. ואם טלד בימי בני ש"ל או מחיה לו פסיון טמא. ה"ל בהרת גדולה הבא. אף דפסיון לא שייך בה. דחרי טולו
ממטה. עכ"פ. כטולו לו ש"ל או מחיה יחליט. וכשם שהיה בהרת קטנה. אם עבר אח"כ הסימ'. פטור מההסגר של שבוע ב' שהי' חייב
מתחלה ה"ל בהרת גדולה: (עב) ג"ל דמלת ובולן אכולה ג' אופעי גנע שמכרו לעיל במשנה קאי. דאם בא בתחלה טולו הפך לבן. שדיט להסגר.
אם בסוף הסגר א' או ב' חזרו בו רא"ב לא אמרינן דנע דנע הוא. יסבירו מבתחלה. אלא הרי הוא כמו שהי' יסבירו רק עוד שבוע אחד.

הברייתא שכתבתי לעיל משנה ג. על דין צהרת קמנה בד"ה ופון טו'. דהתם למה הברייתא שכל השריפות שאחר כל החלומים. ואחר ההסגר אם חזרו ראשי אברים עומאים. מהפסוק שאמר וראה הכהן את הבשר החי וגו'. וקחתי צבד הכי יכול הבא כולו לבן. שחזרו צו ראשי אברים מתוך הפטור יהא עומא ת"ל הוא. אולי כי' ולא אולי את הבא בטלו לבן וחזרו צו ראשי אברים בין מתוך החלט בין מתוך הסגר. ת"ל עומא הוא לרעת הוא [הוא עומא] ואין הבא בטלו לבן שחזרו צו ראשי אברים בין מתוך החלט בין מתוך הסגר בין ר' עובדיה מברטנורה

כך נראית פירוש משנה זו מתוך פרוחה במקצתו (ע) עומא (ע). פרוחה בכולו (ע). הר"י
 תורת כהנים. אבל רמב"ם לא חז. במקצתו עומא נ"ל במקצתו עומא.

פירשה כן: פרוחה במקצתו. במקלת ראשי אברים שנתגלו: לאחר שבע ראשון. ובחנם נקטו הכא בסוף שבע שני. דהא הריא עומא. שהרי פשה הגע: פרוחה בכולו. אחר שפרחה במקצתו: לאחר הפטור. דע"כ ה"ג שלא נולדו צו סימני עומאה. דאי נולדו לו. הו"ך ג"כ לומר שהלכו להם. או שהושחרו אם היה שער לבן.

והו' שהתא מתוך החלט. אלא ודאי בלא נולדו לו סימני עומאה ולכן בחנם נקטו מתוך שבע שני דהא הייט מתוך הפטור. אבל קשוי לי הי"ך מלינו לפרושי במשנתנו דמתוך הסגר לאחר שבע ראשון דטור. ואין לכמות שהיו חנן והיה הדין להסגירו. וכדכתב מהר"ם לקמן. והא משום ה"ג מפרשינו להחליט. לא שנשאר בחלומו. אלא שהשחירו השערות. משום דאי נשאר בחלומו. הא חנן כמות שהיו. ולא היה טהור אלא דוקא כשחזרו ראשי אברים אחר שנטהר. דאילו צהרת קמנה שהשריפה טהרתו. כשחזרו ונתגלו עומאים. וצהרת גדולה שנטהר. אין החזרה מטמאהו. כיון שלא טהרתו הפריחה. אבל לעולם צהרת מתוך טהרה חנן קיימין. וכי לא הוסיג רק שבע אחת אמאי יהיה טהור ועדיין לא נטהר שר"ך הסגר שני. ואע"פ שהברייתא דת"כ על כרחו כך מהפרשה. מדקתני תלהא. החלט. והסגר. ופטור. מ"מ משנתנו א"ל לפרש כן. וזה נ"ל שהוקשה להרמב"ם ומהר"ם. שלא פירשו משנתנו כהר"ם. וע"פ הברייתא דת"כ. שהרמב"ם מפרש הרי אלו כמות שהיו. קודם שיכללוו הטרעה ועומא. בין שנטהר ע"י פריחה בטלו בין שבא טלו לבן והוסיג ופטור. או הוחלט שנולדו לו סימני עומאה והלכו להם ופטור. ע"כ. ופירשו של מהר"ם תמול לקמן. ונ"ע הי"ך מפרשים הרמב"ם ומהר"ם לברייתא דת"כ אולי דחו אותה מהלכה כנגד משנתנו. ואין קעח צדי ספר קרבן אהרן לעיין צו מה שפירש הוא על זאת הברייתא דת"כ]: פרוחה במקצתו עומא. כתב הר"ב ה"ה פרוחה בטלו נמי עומא משום פסיון. וכ"כ הר"ם. ומסיים מהר"ם ואין לו לטהרה משום פריחה. דהא פרוח מתוך חלומי מחיה ושער לבן שהלכו להם. דטור. והשורה מן הטור עומא. וכחצ עוד ולי נראה דדוקא נקט פרוחה במקצתו עומא. ולא ה"מ למנקט פרוחה בטלו עומא. דהא קאי נמי ארישא דקתני הבא טלו לבן יסגיר. דקתני וכולן שחזרו בהן ראשי אברים הרי אלו כמות שהיו. והרישא כמות שהיו ודקתני היינו להסגיר כדמעיקרא. וכשחזרו ופרח בטלו לא מלינו לטומי משום פסיון. דהא לא פשה מכמות שהיה תחלה בשעת הסגר. והא כנסה וחזרה ופשה כדמעיקרא אין זה פסיון. וה"פ וכולן בין הבא כולו לבן ולא נולדו לו מחיה ושער לבן שאינו אלא להסגיר בין שנולדו לו סימני עומאה שהוא מוחלט שחזרו בהן ראשי אברים ונתגלו. הרי הן כמות שהיו. זה להסגיר. הבא כולו לבן שחזרו צו ראשי אברים בסוף שבע ראשון להסגירו. דקתני יסגיר. וזה החליט

פרחה במקצתו עומא. אחר שחזרו ראשי אברים פרוחה במקצתו עומא משום פסיון: פרוחה ככולו. אחר שפרחה במקצתו כיון הוא עומא שפרח מן העומא. והוא שפרחה ככולו אחר שפרחה במקצתו אבל פרוחה ככולו כהתחלה קאילו וקתני כפיפס:

תום אנשי שם

א ת"י ד"ה הרי אלו כו' וכתם נקטו וכו'. ור"כ עוד לקחיה דכתם נקטיב מתוך שבע שני דהא היינו מתוך הפטור. ונ"ל דמתוך הפטור היינו אחר שנטהר הכהן וכתב מפרשי' ליה ככולו מתוך משה"כ בסוף שבע שני דהיינו קודם הפטור והיו מתוך הסגר ולא כהיום נקטי מתוך שבע שני ודלדכיה נראה דהא דתני כפיפס דמתוך הסגר טורח שבע שני דוקא איירי ולא בשבע ראשון דהא דאי שבע שני אלא הא לנו טהור הוא אלא הא כנו שיהי בדקת הבא ונ"ך הכהן והשאר לא פליגי: מתני' ומי' אהרן. (ר"ב) בא"ד שד"ר מבייב' מפרש כו' שיכללוו הכהנים ועומא כו'. כמתח"ל ליד ופה כפי' הרמב"ם והוסף מלת ועומא (ובוא לביאור דכ"ה כהנים לאי הגנתו צו כהנים כדבר לעיל) מה שלא נאמר טו. ובפרוש כתב שם חזק עומא כמו שהיה קודם שיכללוו הכהנים הרי דהא צו אלא על חלוקה ראשונה דהיינו שנטהר ע"י הפריחה אבל על שני חלוקות האחרות אחר שם היינו כמו שהיה קודם כל משנתנו (ולפי' יתפרש ת"כ כחן שפירשוהו הר"ם והר"ב. (רש"י)

משנה אחרונה

פרחה במקצתו עומא. פ"י הר"ב משום פסיון וה"ם פרוחה ככולו מיד ודמתי פרוחה בטלו עומא היינו אחר שפרחה במקצתו ע"כ. והואה דלעצמיה חזיל דפי' חזרו ראשי אברים הן כמות שהיו טלוה לטהרה שהיה עומא קודם חזרו והלכו פרוחה ככולו עומא דהי

יבין תפארת ישראל בויע

לכן ונטהר. ואח"כ נולד לו ט"ל. פליגי ר"י ורצנן [לעיל מ"ב]: (י"ד) ואע"ג דלראב"ד [פ"ו סי' ל"ג] אין שום צהרת מעמא כהר"ב. עכ"פ מודה דכשיש נגע בחנן מרא"ב ופשה לתוכן מתחב פסיון [וכר"ב מ"ה]. ונ"ל עוד דמ"ם הר"ם והר"ב דמשנתנו מיירי שפרח במקצתן אחר שנתגלו. לרבותא נקטו הכי דאע"ג

אם עומד בסוף שבע ח'י. ואם בסוף שבע צ'י יפטרנו. והא הפרח בטלו בסוף הסגר א' הוחלט בט"ל. ובשדן צו חזרו צו רא"ב. אין אומרים הראשון עברה השתא מדחזרו צו רא"ב. ואין זה לורה נגע הראשונה. וזו השתא נגע חדש הוא ויחליטנו מחדש עם ה"ל שבה [לעיל פ"ז מ"א]. וגם אם היה הראשונה עומא כמתחיה. ועדיין הוא עם סה"ל דימא דזו נגע חדש הוא. ואח"כ מה נ"מ הרי גם נגע חדש ויחלט הראשונה [וע"י לעיל פ"ג סי' י"ג]. קמ"ל דהרי הוא צהרתו ככתבתי. ואם שחזרו הש"ל וכו'. שיינו לטהרו וחזרו צו רא"ב. לא אמרינן צו נגע חדש הוא ויפטרנו מחדש. אלא הרי הוא צהרתו ככתבתי. וחיינו טעמא כיון דתחלת תחלתו לא ה' הרא"ב בנגע צו מעכבין הפריחה. גם השתא כשחזרו הרא"ב בסוף לא מעלה ולא מוריד [לעיל כ"ו. ומכאן נ"ל רמ' כדורס לדכינו עם דגל רא"ב שלא עכט תהלה הפריחה גם בסוף חין מעכבין. דכתיב שחזרו רא"ב לאחר הפטור כשאר צהרתו. וזה לפע"י פ"י הנכייחא שהביא רמב"ם הכא בד"ס הרי אלו ונ"ל יכול הבא טלו לבן וחזרו צו רא"ב. מתוך הפטור יהיה עומא וכו' אלא טור. ר"ל הבא טלו לבן עומא ככתבו הרא"ב הפריחה כמתלה]: (עג) ארישא קאי דקתמר דבחוירו צו רא"ב הרי הוא בכל הכ' אופנים כמו שה'. ועלה קאמר הכא. דהא לאחר שחזרו רא"ב ויגדו כמו שה'. חזר ופרח לתוך מקלת ראש האבר: (עד) משום פסיון דאע"ג דכל שהנגע מקפת המחיה אמרינן שכשנסתה הגע את המח' טהור. דאין נגע פושה לתוכה [כפי' מ"ב]. היינו צהרתנו עומא ומהמ' שפיון עומדין בשטח שזה שבגוף. ולא צהרתה כהר"ב (י"ד): (עו) ר"ל אם לאחר שפרח במקלת ראש האבר ועומא. חזר ופרח בטלו: דהי

פרח מן הטור. אלא לפ"י לר"ך טעם אמאי פרוחה במקצתו עומא משום פסיון. הא ליכא פסיון על הסגר שנתחלה שיהי טלו לבן. ונראה דכ"ל כשחזרו ראשי אברים שהוא כמות שהיה בין לשומאה ובין לטהרה לר"ך נהפך שכל שנתחלה נגע מן הסגר אין דין חלוא ע"פ כהן והסגר משגירו או מחליטו או פושרו והשתא פרוחה במקצתו עומא משום פסיון דבהה סגור בתורה חלוקין והיו פסיון מן הסגר השני. ואפשר דאפי' למ"ם הר"ב דכמות שהיו טלוה לטהרה דאחר הפטור. אש"ג כשחזרו ראשי אברים פטור ככתבתי. לר"ך להרחיבו לכהן והלך פרוחה חל"ל במקצתו עומא ארישא פסיון כנראה שיהי עומא להסגיר כשחזרו ראשי אברים ככתבתי. וזו לפע"י פ"י הנכייחא שהביא רמב"ם הכא בד"ס הרי אלו ונ"ל יכול הבא טלו לבן וחזרו צו רא"ב. מתוך הפטור יהיה עומא וכו' אלא טור. ר"ל הבא טלו לבן עומא ככתבו הרא"ב הפריחה כמתלה]: (עג) ארישא קאי דקתמר דבחוירו צו רא"ב הרי הוא בכל הכ' אופנים כמו שה'. ועלה קאמר הכא. דהא לאחר שחזרו רא"ב ויגדו כמו שה'. חזר ופרח לתוך מקלת ראש האבר: (עד) משום פסיון דאע"ג דכל שהנגע מקפת המחיה אמרינן שכשנסתה הגע את המח' טהור. דאין נגע פושה לתוכה [כפי' מ"ב]. היינו צהרתנו עומא ומהמ' שפיון עומדין בשטח שזה שבגוף. ולא צהרתה כהר"ב (י"ד): (עו) ר"ל אם לאחר שפרח במקלת ראש האבר ועומא. חזר ופרח בטלו: דהי

משנה ה' (בר"ר י"ז ד"ה) פירקה כ"י וי"ז י"ז כ"י והמנ"ס כתב וז"ל כלכל נתלו ע"פ"ה נראש' אברים. היה הוא עמל כיון חזרת דלש' אברים דבעל בשרת גדולה. וראש' סכר דדיו כבשל בשרת קטנה. דכשנתגלה ממנה נעשה כראש' אברים לא עמל משום מחיה גבי בשרת קטנה כמו שהרשמו ועל ד"ז משנה ז' ע"ל:

מחיה וטוב נתגלו בו ראש' אברים בסוף שבוע ראש'ן יסגרי שנית. ובסוף שבוע שני ולאחר הפטור יפטור. ה"ג הכל שהיתה בו מחיה ולא הספיק להחליט על המחיה עד שפרחה גם על המחיה דיע כן. ואין להחליטו משום פסיון. לדין הגעט פשה לחובו. ראש'ע אומר. כחזרת ראש' אברים בבהרת קטנה. כמו בבהרת כגרים והסגירה וטול לה מחיה אח"כ. ולא הספיק להחליטו על המחיה עד שפרחה על המחיה: וטוב נתגלו בו ראש' אברים דממא משום פסיון לכ"ע. שהרי הגעט פשה לחון. ה"ג הכל מוחלט משום פסיון. דס"ל כר"מ דאמר [פרק דלעיל משנה ג] שהגעט

מלאכת שלמה
כדין בעל בשרת קטנה וכאשר נתגלה ממנו כעדה בראש' אברים טעור לפי שראש' אברים לא ימארו משום מחיה בבהרת כמו שכבר הרשמו גבי הששי והלכה כר' שמעאל עכ"ל. ויעשה למאור בתבירו בהרמנ"ס זה הספק שפסק כרבי

משנה אחרונה

בכילוי דלר' ישמעאל לא תמוס פריחה טעור אלא משלהכה המחיה והא קתם לן מנא לפילי מ"ב הלכה המחיה ואח"כ פרה בעלן טעור משום פריחה דפלה הוי כמר הכי וטולן עמורו ראש' אברים עמאין. והמנ"ס ז"ל תפרס בשני הפירושים דפליגי אי עמל משום פסיון וראש'ע סכר כר"מ פשה לחובו. שגטעט פשה לחובו. ודמור הוא דל"ג לילגו בבהרת קטנה בהא כדפליגי ד"מ ומכחיה כפ"ו. וטול אי משום פסיון אח"כ חלו לה בבהרת גדולה או נקטעו ועיקר עגב בפסיון לא חזירו כלל. ולר"י שאני כדל"ג לנדב ננד הגדולים האדירים האלה נראה לפיכך דעיקר החילוק בין בשרת גדולה לקטנה דנקטעו כשכלבו לכן סימני שומאה ולא הראה לכתן ואח"כ פרהה בכילוי שהפריחה מעטתה וכשחזרו אח"כ ראש' אברים עמל. ובבהרת גדולה שכלבו סימני שומאה וחזרו ראש' אברים פטור כשהיה שאין חזרה עמלם אלא חזר עמלם הפריחה והיא הפריחה בעלול אלא על מקום המחיה כפי ישמעאל לא חשיב לה פריחה לדין פריחה אלא מראשו ועד גבולו כדכתב בקרא. וראש'ע סכר כיון דמ"מ טולו מביטה הוי פריחה וחזרה עמלם הפריחה ממחמתו וה"ה דה"מ למחתי פלוגתייהו כגא כולו לכן מוח מחשבי אברים ופחה בטלו ואח"כ חזרו פריחה דחשיב ליה פריחה החזרה עמלם ולמאן דל"ג חשיב פריחה מסגיבו אלא מי ליה במחיה דל"ג ישמעאל טעור לגמתי שהטו קומתי עומאה. ויזהר

הכרעת לכל הנוק וא"ר ישמעאל הבשר שנתגלה כעדה בראש' אברים הנה הוא עמל כיון חזרת ראש' אברים בחופך כולו לכן והוא בעל בשרת גדולה ור' אלעזר בן עזריה אומר שהוא מעט וזו א"ל הכהן היה כולו לכן ובו מחיה ודתי

תפארת

כיון או בתחלה בשרת גדולה. שה"ו או דיע. שאם לאחר שהסגר על ידו ונעטר היה חזורים בו ראש'ע. היה נשאר בטהרתו נגלה עכבו בו הראש'ע בתחלה הפריחה [בגלילי סי' ע"ג]. כ"כ זה שבשעה שה"ו בו הראש'ע מוכס' בתחלה. לא עכבו בו הפריחה. דהרי מוכס' ה' ואפ"ה ה' עמל משום המחיה שהביא עמו. ואפילו אם בשעה שנתכנסה המחיה אח"כ ה' מתגלים עמה מיד הראש'ע עם הפריחה ג"כ ה' טעור. נתגלו אז ה' טעור מדעברה המחיה. לפיכך כשחזרו ונתגלו שהתא נשאר בטהרתו [והיינו מ"מ לילי סי' י"ז]. וז"ל עוד דמל"ג קאמר ר' ישמעאל טעור וראש'ע עמל לא פליגי. להרשויהו טעור הוא. דוכי משום שחזרו ראש'ע ונתקטעה הגעט נעמלו. ואי משום שנתכנסה המחיה ופשה הרי אין הגעט פשה לחובה. אלא בהא פליגי דלר' ישמעאל דיע בבהרת כנעט גדולה. וכשיגדלו זה ב"מ ויבאר בטהרתו. ולראש'ע דיע בבהרת קטנה. דלע"ג דמטערוין ויהיה שהתא עכ"פ כשיוולדו זה ב"מ וימא: (פ') דס"ל דמדר' בו מחיה בתחלה. להכי דיע כאלו ה' בא בתחלה עם הבהרת קטנה ובה מחיה והוחלט. בהא אח"כ פרה בטלו ונעטר ואח"כ חזרו בו ראש'ע. הרי דיע כנעט קטנה. דהא יולד זה ש"ל עמל. ה"ג הכל כשחזרו בו ראש'ע ויוולד בו שער לכן עמל כלל ש"ל שבגעט קטנה[ולפי מ"מ לילי סי' ב'] כדעה מהר"ם דנתחלה בראש'ע רק כעדהה מעט ומטעמא משום מחיה א"כ ה"ג טעור מל"ג עיב בתחלה ולראש'ע עמל משום מחיה' (י') ע"ל

כולו הפך לכן ובו מחיה. והור ומתכסה גם המחיה ובהסגר נתגלו בו ראש'ע. וז"ל כל השמיים הללו מעשה ידי אמן. ולא נקט בקיבור. בהא בתחלה כולו הפך לכן והסגירו וחזרו בו ראש'ע. ואח"כ בהא גם ראש'ע היה מודה. ולהכי נקט שהיה בו בתחלה מחיה לרבותא אליבא דר' ישמעאל. דלע"ג דמדהיה בו בתחלה מחיה הוה מוכזר לדעה בבהרת קטנה. אפ"ה מל"ג הספיק להחליטו עד שהפך כולו לכן דייקת לה כבהרת גדולה. (ב) א"כ ב' דל"ג נקט תנא דבא בתחלה כולו הפך לכן חוץ מהמחיה שבו. הו"ל להתנא לנקט ברוחא טפי וטפי. דאפי' היה בא בלחמא בתחלה בבהרת קטנה כגרים ובה מחיה. וקודם שהספיק להחליטו. נתכסה המחיה. והפך כולו לכן והסגירו. ובסוף הסכר מלא שחזרו בו ראש'ע. דהרי גם כה"ל כך הוא הדין שמסגרו שנית. ואח"כ דלע"ג דמחיה המחיה נקט לרבותא דר' ישמעאל ובלאגורן. עכ"ל א"כ דנקט שבא בתחלה הפך כולו לכן. היינו לרבותא דלע"ג שחלת ביארו ותחלת הסגרו בשניהן היה כולו הפך לכן. אפ"ה דייקת לה בסוף הסגרו בבהרת קטנה. עכ"ל מלבד הדוחק דנימא דנקט רישא לרבותא דהא מ"ד. וסיפא לרבותא דלדיק. ק' נמי דנקט הפך חרתי בני לרבותא אליבא דר' ישמעאל דמיקל ואומר שאינו מוחלט. וכחו דהתירא עדיף. מלבד דק"ל כר"י. והו"ל רבותא אליבא דדינא. (ג) הו"ל ק"ל לרבותא דל"ג לתנא למחתי שחזרו הראש'ע בהסגר. הרי אפי' לא חזרו. ונשאר כולו הפך לכן כבתחלה בהסגר. נמי היה לדין הסגר שנית אליבא דר' ישמעאל. ונס סגי בכהי. ואח"כ בלא חזרו גם ראש'ע הוה מודה דכתיב בהסגר שנית. ובה"ש לא חשיב נמי אי ראש'ע ס"ל נדדונו כאשר בא בתחלה. אף שלא הספיק לחרוץ משפטו עד שנתגה. כה"ל הכל דס"ל לראש'ע דידון כחזרת ראש'ע בבהרת קטנה. ומשום קדם היה מתחלה תיכף שבא לפני הכהן. ואפ"ה דלא הספיק לחרוץ משפטו עד שהפך כולו לכן ונעשה בשרת גדולה. אפ"ה דייקת לה כמו שהיה בתחלה קודם שהפך כולו לכן. ועל זה לכאורה תקשי. והרי אנתהו דוכתי טובא במבילתיין. דפסקין להיפך. לדין ששניתיין על כל השמיין שטולדו בגעט קודם שחרץ הכהן משפטן. אלא שהשומאה והספרה ביד כהן. והיחך לא אשתמיט תנא בשום מקום לראש'ע אין הדבר כן. אלא דייקת ליה כפי שהיה בתחלה קודם שנתגה. ו"ל כדבריו ה"ל דהא שאני. דנס שהתא ע"ה שחזרו בו ראש'ע נעשה בשרת קטנה. ודוקא כה"ל ס"ל לראש'ע דלולין חזר מה דהוה קודם שחרץ הכהן משפטו. מדשניתיין מעידין עדות א' שבהרת קטנה הוא. להכי אמר' הויכח סופו על תחלו. מדלויכח נמי הוכחה מתחלתו [ועי' ראש'י חולין ל"ט ב' ד"ה ודלמא]. (ד) עכ"ל ק' ותמהו מל"ג מ"ה רבותיו דחזרת ראש'ע אחר שהפך כולו לכן סמא. וזה תמוה. דזו מניין לנו. והרי אדרבה ממשנה ד' לעיל מוכח דכל חזרת ראש'ע שלא עכבו בתחלה הכריחה אין מחשבין אותה גם כן. ונפן גם אל פ' השני שהביאו רבותיו. ונראה א"כ וכל לבהי דעתו בו כפי המשנה. בלמרת דמחתי' מייתי שהחליט הכהן במחיה. ואח"כ פרה בטלו. וזהו. ואח"כ חזרו בו ראש'ע. דל"ג ישמעאל אפ"ה דכל הפך לכן שחזרו בו ראש'ע סמא זכו דוקא היכא דהיה טעור בבהרת פריחה [כגון שהיה בו מחיה או ש"ל והוחלט. ואח"כ פרה בטול]. אבל זה לא מחזרת פריחה בטלו [לכד] נעטר. רק מדתכנסה המחיה. דהרי אפי' לא היה פרה בטלו רק שהמחיה נתמעטה מבעדה. נמי היה הכהן מטערו. להכי בחזרו בו ראש'ע הרי הוא נעטר. ומקורם. עד כאן הוכן ד"ק בהוספה קת. ודנהא א"כ כי לפי זה וזהו לן עמלם. דנשתרו על יד ג' קשיות הראשונות שהקטנו לפירוטם הראשון. דלפי דבריהם הללו ודאי לדין תנא למקט שבא בתחלה כולו הפך לכן. דאילו הוה נקט שהיתה בשרת קטנה ובה מחיה והוחלט. ואח"כ הפך כולו לכן ונעטר. ואח"כ חזרו בו ראש'ע. הרי כה"ל ודאי היה עמל לפי שיטהם דס"ל דכל הפך לכן שחזרו בו ראש'ע סמא. דהרי בלוקן זה ליכא למימר דמטעט כזה לא משום פריחה נעטר. רק מדתכנסה המחיה. ליתא. דהרי אפי' נתכנסה המחיה ע"ה הפריחה. אפ"ה ה"ה עמל משום פסיון. דהרי כשפרח פשה לחון. והיה עמל לולא שהיה חזרה כל פרה בטלו. ומדחזרו בו ראש'ע לאחר הכריחה ה"ה ראש'ע נעמל

מ

י"ש. ע"ה הל"ה א'

משנה אחרונה

כחלק הא' דל"ד יתעאל
כחצית ראשי אברים
בבשר גדולה היט
חזרת ראשי אברים גלה
פריה דבשרת גדולה
פאר כדלעיל מ"ג וה"ל
פריה ו לא חשיב
פריה דעיקר פריה
דמשרת מידוש הוא
ואין לך בו אלא כדכתיב
מראשו ועד רגליו
שפריה דבה על עיקר
הנגע והכל שלא פרחה
רק על המחה אין זו
פריה וה"ל כמו שחזרו
ראשי אברים בלא פריה
ועבור. ור"ל ב"ע סבר
דגם ו חשיבה פריה
ואחר הפריה המחה
מעמאת: ר' ביצ"ד מי
פריה מוחלט. כמוסגר
נמי ה"ל למימי שפת
כשינוי שני שטפות ולא
הספיק להראותו עד
שפחתה עתה. שאלו
הכלה היה עמא:

ר' מי שהיה מוחלט. כשער לבן או צמחה או בפסיון: לא
הספיק להראות לבחן. שסימני עומאה הלכו: שאילו הראה
לבחן. כשהלכו סימני עומאה היה מטהרו. ואם אחרי כן היה
פורח היה עמא דה"ל פורח מן
הטור. אבל הסתא ה"ל פורח מן
הטמא

י יש מראה נגעו לכהן ונשכר (פ). ויש
מראה ומפסיד. כיצד (פ). מי שהיה
לא הספיק להראותה לכהן (א)
שאילו הראה (ב) היה טמא (ג).

כך ופטר. ושבו חזרו בו ראשי אברים. ה"ל נמי חזרו בו ראשי אברים מתוך הפטור. וכי היכי דהתם מורו כ"ע דפטור. לולא שום
טעם להחליטו. ה"ל הכא לר"י פטור. ולא מחלטינן ליה משום פסיון. דאין הנגע פוסה לתוכו. ולראב"ע כחזרת ראשי אברים בבשרת קטנה.
דטמא משום פסיון דכי היכי דהתם עמא משום פסיון. הכי נמי הכא. דכ"ל שהנגע פוסה לתוכו עכ"ל: ר' יש מראה נגעו לכהן ונשכר.

מלאכת שלמה

ישמעאל ועד הנה לא מנאחיו דמשמע לי דלא נלמד דין זה לגמרי ממה שק'
שם בפ"י ס' ב'. וכחכ החכם הר"ם ז"ל על מה שכתב ר"ע ז"ל חוץ מראש
אברים דטעון הסגר אפי"ן פורח כולו חוץ מראשי אברים מעכבין את
הפריה ועמא מוחלט החס הוא מוחלט מטעם פסיון אבל הכא כולו לבן

יבין תפארת ישראל בועז

דר' ישמעאל קאמר דה"ל כחזרת רא"ב בבשרת גדולה. והרי חזרת רא"ב מבהרת גדולה. והרי חזרת רא"ב מבהרת גדולה. ונולת מראה לאו דאפילו
רא"ו. כל שלא חרץ משפטו ה"ל כלא ראהו [וכדומה לעיל פ"ז מ"ג ומ"ד
ד"ז כ']: (פח) מראה ומפסיד קמפרס. מדסליק מיני' [כתיוב"ט ריש שנת]:
(פח) על א' מנ"י כ"י שבבשרתו: (צ) בכל האופנים הנפורסם לעיל
[פ"א מ"ה]: (צא) שבער הכו"ף: (צב) מדפרח מהוך החלט: (צג) שבער
הכו"ף וה"י אומנר שהוא טהור: (צד) הרי ה"י או פורח מתוך הטהרה. והרי
שע"י

דר' ישמעאל קאמר דה"ל כחזרת רא"ב בבשרת גדולה. והרי חזרת רא"ב מבהרת גדולה. והרי חזרת רא"ב מבהרת גדולה. ונולת מראה לאו דאפילו
רא"ו. כל שלא חרץ משפטו ה"ל כלא ראהו [וכדומה לעיל פ"ז מ"ג ומ"ד
ד"ז כ']: (פח) מראה ומפסיד קמפרס. מדסליק מיני' [כתיוב"ט ריש שנת]:
(פח) על א' מנ"י כ"י שבבשרתו: (צ) בכל האופנים הנפורסם לעיל
[פ"א מ"ה]: (צא) שבער הכו"ף: (צב) מדפרח מהוך החלט: (צג) שבער
הכו"ף וה"י אומנר שהוא טהור: (צד) הרי ה"י או פורח מתוך הטהרה. והרי
שע"י

נגעים הפורח פרק ח

בהרת ואין בה כלום. וה"ל אם יש בה סימני שומאם שאילו הראה היה מלאוהו וכפרתה א"ל"ה היה מעכוו ל"ה"ע"ה שהסימנים קיימים. אלא דבממיה לא תשכח לה כשהממיה קיימת לאו פריחה היא:

כפי הלשון נראה. שזריתו להראותו לפסן. משכירו. וכן לשון הרמב"ם בסוף פ"ו מהלכות עומת לרעת [הלכה ז']. יש מראה עומתה: עד שפרחה בכולו טמא. כלומר טעון הסגר ככל נגעו לכהן ושכר. מפני שהקדים להראותו. ולא נתאחר. כלו לכן בתחלה. ואם מתחלה קודם שפרחה הראה אל הכהן היה מסגיר. ובסוף שבוע כשפרחה לא הספיק להראות לא הוי הכי. והא קתני לכהן היה טמא. וכן נמי בסיפא: לכהן עד שפרחה בכולו טמא (ה). שאילו הראה לכהן (ו) היה טהור (ז):

יבין

תפארת ישראל

בועז

שע"י זריותו להראות נגעו מקודם ה"י מספיד (דף): (צה) ר"ל מסגירו ככל הבא בתחלה טעו הסך לכן: (צו) צעודה בהרת קטנה. וה"י הכהן מסגירו. וה"י מולא בסוף הסגר שפרח בכולו: (צו) דהרי פרח מתוך הסגר. הרי שע"י זריותו להראות נגעו ה"י מרווח. ואע"ג דכבר אשמעינן חנא כה"ג כבר לעיל (פ"ו מ"ג). קמ"ל נמי הכא. דגם לענין פריחה אין אנו משגיחים על הסגרים שה"י בהגע קודם שהוכחה לפי הכהן:

וקורין לעיין. אע"פ שה לא נכחד לעינינו כי כאן הם. לא נראה דלא מפסחא. והסגרות המרוסות וקיעו"ף לא יכלה עוד הפעם ולהלכו ולהגין בהן כוונת סגרת ר' ישמעאל וסגרת ראב"ע כלל וכלל. (א) ש"ל דר' ישמעאל ס"ל דמשום שהלכה הממיה נסתר. ולא מקרי פריחה וכו'. ותוך כדי דבור קאמר רבינו תו דלית כחורת ראב"ע בבה"ג וכו'. ואתמהה. הרי קאמר ללא מקרי פריחה. והוא קאמר לית כבה"ג. ומה בין זה לאחוז החבל בנ"י ראשון. וזהו הרי ר' ישמעאל שפתינו נרור מללו דידון כבה"ג. והוא קימא בפירושו דרבינו. דס"ל ללא מקרי פריחה. (ב) שכתב עוד. וראב"ע ס"ל משום שה"י פריחה. והוא כהרת קטנה שנספחתו נסתר ובהיותו נסתר דקאמר כל שנספחתו וכו'. גם פה דרבינו הקדושים נשמע. ותמונה אין אנו רואים להיכנס. דהרי גם פה נלמדך לאחוז החבל בנ"י ראשון. והוא מה שייכות יש למטה ד' לכהן. דהתם הרי מיירי שכבר עכבו ר"צ הפריחה. וכפי שאמר רבינו בענינו סס. ולאשר כל פיות שאתה פונה לדרך ימין. לא מלאתי דלתא ליתי משמע מונו"א מיד משמע מקום מחסה לנפשי העיפה שיאמר עליו הרוח צדק בראק. בהגנת המטה הקדושה. לכן את עניי ואת יגיע כפי ראה אלהים אלהא דמאיר עיניו. ויתן לי גם את זה הרוח שאתה פונה לדרך ימין. ויתן עו"ל למן אשת נפל. לכן ימלא פי התלתו לנח. ולו לקריב מנחת דל כספל: (י"ד) וזהו שהקשה רתוב"ט דהרי אין זה דומה להיס מראה דקתי ברוש. דהרי הכא בנחת הכי אף על פי הולדת להראות נגעו לכהן. וכדקתני לא הספיק להראותו. נ"ל דלא פני ליה להחלף למתי בהכילד זריותו הראייה אם לא ישיענו תהלה ליתו שבאיחור הראייה. דהרי רק ע"י שהתאחר להראות נגעו יהיה ניכר מה היה מרווח או מספיד אם היה מודרו להראותו:

הלכתא גבירתא כללא דפרק ח

פ"ח משנה א פרח בכולו מתוך הסגר או החלף סהור. ואם אח"כ חזרו בו ראב"ב. ואם אחר שבריתו סהור טמא. כגון שפרח תחלה בכולו חזר מראב"ב. והסגר. ונתכנסו הראב"ב ונסתר. ואח"כ חזרו הראב"ב. טמא במחיה. רק שבתחלה בנשאר משהו מעכוו בראב"ב ככלל טקום בנזק. ובכאף צדק שיתגלה בהן כעדרה נ"ב ככ"ב שבנזק. בהרת שנסתרה בין סהור בין סימני שבה. או מרעמדה בעינה ב' שבעות. ואח"כ פרח בכולה נידון כמסין ויחלף. ואפי' חזרו בו ראב"ב נשאר במחיה. עד שתחזור למצות שהיתה קודם פריחה:

משנה ב בהרת שהחלפה במחיה. אפי' הלכה המחיה קודם שפרח בכולו. כיון שלא סתרה הכהן. הו"ל כפרה שמוסרה וסוהר. ואם אחר פריחה נולד בו מחיה טמא. ואם ש"ל נשאר סהור: משנה ג והחלף בש"ל או בפסיון. ופרח בכולו. אף שנשאר הסימני סהור. פרח בכולו אפי' אחת לאחת סהור:

משנה ד חזרת ראב"ב דוקא כשעכבו בתחלה מעכו"ב בסוף. וכדאמרינן. ואם עכבו בתחלה. ואח"כ נתכנסו גם הם ונסתר. ואח"כ נתגלה מקום אחר בנזק. ונסמא. וחזר ופרח בכולו תסתר. ואח"כ נתגלו ראב"ב אע"ג דבפריחה שנייה זו לא עכבו הפריחה אפי' כיון דבפריחה ראשונה עכבו הפריחה גם השתא מעכוו בסוף. אפי' חזר ופרח ק' פעמים בינתיים:

משנה ה כל עור הכשר. ואפי' ראב"ב שאמ"ל במחיה. ע"כ"ה ה"י מסמאין בהרת. ולהכי כשפרח בכולו. ותשתיר מן אפי' פחות מעדרשה. מעכוו מלטהרו בפריחה. אבל ראש חזק בעלי עור אף שמסמאין בנזק. ולא עוד דהרי כשקריחו יתסמאין גם בהרת. ע"כ"ה השתא אמ"ל בהרת ואין מעכו"ב. ולא די ראש חזק שקריחו הוא נגד הפעם אלא אפי' שחזן וסכוה וקרה. דעריפי מראש חזק דמקומן ראוי לבהרת בשבוע. וגם נעלים להתרפאות בשבוע. אפי' אינן מעכו"ב הפריחה [וא"כ כ"ש תוך העין והפת ואינן דפי"מ"ח. דמקומן וסבבן א"א בשום אופן שוסמאין בהרת וראי אינן מעכו"ב הפריחה]. ולא עוד אלא אפי' אם לאחר שלא עכבו ונסתר. נקרחו אלה ונרפאו אלה. והרי השתא נארתן לבהרת. אפי' כיון דבתחלה לא עכבו גם השתא לא מעכו"ב (מיהו נ"ל דקמ"ש ונפש מעכו"ב). אבל בנזקין ואח"כ פרח מעכו"ב. אפי' בפרח בכולו. חזק סבבנך דלעיל. ונשאר גם אפי' רק כחצי עדרשה מעור הכשר ואפי' סמוך להם. והרי חצי עדרשה שנעור הכשר מעכוו בפריחה. ואח"כ נקרחו אלה. או נרפאו אלו. ונתכנסו החי עדרשה. ונשאר רק אלו כלתי מבוסים. והרי אלו בתחלה לא עכבו את הפריחה. סדא לא הוי ראויים לבהרת. אפי' כיון דמקריא או עדיין לא היה פרח בכולו. דדרי או היה נשתייר פחות מעדרשה. וגם השתא בשעת שפרח בכולו שנכנסה העדרשה. כבר אלו ראויין לבהרת. מעכו"ב. ודינן כמחיה בהרת:

משנה ו ב' נגעים בנזק א' א' נסתרה מכהן. והשנייה החלפה או הוסתרה. ופרח אפי' מסוהרה לפסאה. והרי או דאי נשאר הסוהרה בסוהרה מרא"ל שישלח הסוהרה עכור שמשנה. דהרי אין מחליטין את המחולף או את המוסגר. ואח"כ פרח בכולו. לא תלינן הפריחה שאח"כ בכל הנזק כאלו פרח מסוהרה דהרי ממה התחיל לפרוח. אלא אפי' פרח מרע"ב נוסף טמא היה. [ולא עוד אלא אפי' ב' נגעים הנ"ל שאחד מן סוהר ואחד טמא היו בב' אנשים סמוכים. כגון ב' פסות. או ב' ריסי עין. או ב' אצבעות. ופשה אח"כ בכולו. אע"ג דבהכ"ז א"א לומר דנתבטל סוהרה בממיה קודם שפרח בכולו. דהרי מסוהרין זן. אפי' מרע"ב הנזק טמא. נסתר בפריחה. פרח בכולו ונשאר בהן. אע"ג דבזק אינן מסמאין ששום מחיה. ע"כ"ה

משנה ז הבא בתחלה הפך לכן עם מחיה. והחלף. ואח"כ נתכנסו הכהיה ונסתר. ואח"כ חזרו בו ראב"ב. אע"ג דמחזורו ראב"ב תו אינו כולו הפוך. אפי' דינו כמחוי. לא לבר שנשאר במחיה. אלא גם כשילדו בו ש"ל סהור. אבל בהרת שחיות קמנה מתחלה. ואח"כ הפך לכן. ואח"כ חזרו בו ראב"ב. או שהיה הפך לכן מתחלה ונסתר. וחזרו בו ראב"ב בסוף שבוע ב'. אף דבין כך או כך סהור היה. אפי' כשילדו בו ש"ל אח"כ. יסמא. דרינו כש"ל שילדו בהרת קמנה אחר שנשפר. זו מריחתה קמנה מתחלה. תו מילא נסתר עדיין מתוך הפריחה שבתחלה:

משנה ח אע"ג שכל ההופך לכן מתוך הסוהרה טמא. מתוך הרוממה סהור. והו"ל כפרה וסמיה שכתב חזק הכהן משפסן. אבל אם בא סימני או עבר סימני. ולא חזק הכהן משפסו ורא"ל הפך לכן ה"ל נידון כהופך לכן. מהמעמד שקודם שנייתו הנ"ל. מחדו"ה הכהן משפסן המעמד הרימו כפר